Вільям Шекспір

ФЕНІКС І ГОЛУБКА

Переклала Марія Габлевич

Над простором аравійським
Злине птаха голосна —
Мов гучна сурма сумна,
Чеснокриле скличе військо.

Тільки ти, крикливий, злобний
Передвіснику біди,
Тільки ти не йди, не йди
Скласти почет цей жалобний.

Хай не упаде на нього
Тінь хижацького крила;
Опріч цезаря-орла
Не приймайте більш нікого.

Панотець в киреї білій,
Лебідь, вічний жалібник,
Увіллє свій смертний скрик
В реквієм благочестивий.

Гайворон, дух пітьми чорний,
Трьохсотлітній пілігрим,
Над смутним зібранням сим
Чорну корогов розгорне.

Заспіваймо ж гімн останній
Феніксу й голубці — тій

Парі вірній, золотій,
Що згоріла від кохання.

Закохалися, й відтоді
Їх в одно любов сплела:
Дух один, хоч два тіла,
Хто був хто — сказати годі.

Два серця в биття єдине,
Два життя в одне життя
Поєднало почуття
Фенікса й його княгині.

Він у ній, вона у ньому —
Кожне з них свій скарб знайшло.
Щастя горлиці цвіло
В зорі фенікса ясному.

Щось цілком незрозуміле,
Як дволике божество:
Двох створінь одне єство —
І не пара, і не ціле.

Розум, сам недосконалий,
Збіг розбіжностей лиш бачив;
Та розбіжності, одначе,
Досконало пасували,

І схилився ум поштиво
Перед безумом кохання,
Що єднає нез'єднанне
У довершеність правдиву,

І уклав цей псалм жалобний —
Феніксові і голубці,
Двом великим серцелюбцям
Вічний пам'ятник надгробний.

ПСАЛМ

Вірність, врода, простота,
Дива гідна чистота —
Жменька попелу свята.

Фенікса гніздо — могила,
І голубка сизокрила
У безвічність відлетіла

Безпотомно. Чи ж винити
В тім любов непосполиту,
Непорочну, неспожиту?

Вірність і краса віднині
Лиш позірні, половинні;
Справжні — тут, у домовині.

Хай цих двох в останню путь
Лиш достойні проведуть, —
Помолившися, зітхнуть.